

אני מתנגד לכל מילה שאמרת - אולם אני מוכן לתת את נפשי על זכותך לומר אותה - משך שלושה חודשים עמד פסוק בן אלמוות זה של וולטיר במרכז אחד המאבקים הציבוריים העקרוניים החמורים ביותר בתולדות המדינה. במרכזו עמד איש קטן, קורבן נסיבות חסרות ערך כשלעצמן. אולם על כפות המאזניים היה מוטל הרבה יותר מאשר גורלו הפרטי - הקרב המשפטי שהתנהל בדפיהם של מיסמכים צב-איים יבשים היה צריך להכריע בשאלה הגדולה: האם יש לחייל הישראלי, ובסופו של דבר גם לאזרח הישראלי, זכויות שאינן ניתנות לבייטול ולפגיעה, זכויות שנכבשו במאות שנים של מאבק לחירות הרוח האנושית?

בית־הדין המחוזי שפסק לטובת ביטולה של זכות זאת הרגיש גם הוא בחשיבותה של החלטתו הסרת־התקדים, ציווה לפרסמה בפקודות השיגרה בכל מחנה צבאי בארץ, לחרות את דמותה החדשה של המדינה עמוק עמוק בליבו של כל חייל - ושל כל אזרח.

אולם לאלה שנואשו בשלב הראשון של המשפט, נתן השבוע בית הדין העליון של צבא־ההגנה תשובה חדשה, אצילה ומרוממת. מכלי לחום על הפרסטיגיה העקרה, מכלי להיגרר אחרי דגשות חולפים על חשבון עקרונות נצחיים, הכריז בית־הדין:

הסמל

אזהרון

מרתה:

זכאי!

העולם הזה, ושני העתונים־האחים שלו, שהכירו מן הרגע הראשון בחשיבותה הגורלית של פרשה זו, גאה כי התפרצות דעת הקהל וטוהר מצפונם של השופטים מנעו לא רק עוול משפטי אלא גם תקדים הרחיק־מין בדרכה של המדינה.

